

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce **Ministerstva zdravotnictví České republiky**, se sídlem Palackého nám. 4, Praha 2, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 11. 8. 2014, č. j. ÚOHS-R334/2013/VZ-16582/2014/310/PMo,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenu Krajskému soudu v Brně dne 13. 10. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 11. 8. 2014, č. j. ÚOHS-R334/2013/VZ-16582/2014/310/PMo (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým

byl zamítnut rozklad (proti) a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 9. 2013, č. j. ÚOHS-S153/2013/VZ-18323/2013/512/MHr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jehož zrušení se žalobce také domáhá. Žalobce dále navrhl, aby v případě, že nebudou dány důvody pro zrušení napadeného a prvostupňového rozhodnutí, bylo upuštěno od uložení trestu pokuty, případně aby zdejší soud rozhodl o podstatném snížení žalobci uložené pokuty.

[2] Společně se žalobou podal žalobce návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém zdejší soud rozhodl svým usnesením ze dne 7. 11. 2014, č. j. 31Af 68/2014-26, tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

[3] Prvostupňovým rozhodnutím žalovaný rozhodl, že žalobce jako zadavatel veřejné zakázky se při zadávání veřejné zakázky „Provozování vrtulníků pro střediska letecké záchranné služby“ dopustil správního deliktu podle ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „ZVZ“), tím, že stanovil lhůtu pro doručení žádostí o poskytnutí zadávací dokumentace v opravném oznámení o zakázce, které bylo odesláno do informačního systému o veřejných zakázkách dne 19. 6. 2008, v rozporu s ustanovením § 48 odst. 2 citovaného zákona, čímž současně nedodržel zásadu transparentnosti a zákaz diskriminace uvedenou v § 6 citovaného zákona, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a žalobce uzavřel s vybraným uchazečem smlouvu na plnění předmětné veřejné zakázky. Za uvedený správní delikt byla žalobci udělena pokuta ve výši 1.000.000 Kč.

[4] Z předložené spisové dokumentace z hlediska spáchání správního deliktu vyplývá, že v řádném oznámení o zakázce ze dne 16. 5. 2008 žalobce stanovil lhůtu pro doručení žádostí o dokumentaci nebo pro přístup k dokumentům na 30. 6. 2008 do 10.00 hodin a lhůtu pro doručení nabídek nebo žádostí o účast na 10. 7. 2008 do 9.00 hodin. V opravném oznámení o zakázce, které bylo uveřejněno dne 23. 6. 2008, uvedl žalobce lhůtu pro doručení žádostí o dokumentaci nebo přístup k dokumentům na 14. 6. 2008 do 10.00 hodin a lhůtu pro doručení nabídek nebo žádostí o účast na 24. 7. 2008 do 9.00 hodin.

[5] Žalovaný pak v prvostupňovém rozhodnutí dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním zkrátil v opravném oznámení o zakázce ze dne 19. 6. 2008 zákonem stanovenou lhůtu ze 14. 7. 2008 na 14. 6. 2008. V informačním systému o veřejných zakázkách byla změna lhůty pro doručení žádostí o dokumentaci uveřejněna až dne 23. 6. 2008, což ve svém důsledku představovalo celkem 9 dní po nejzazším termínu pro doručení žádostí o dokumentaci, resp. 11 dní v případě uveřejnění dodatečné informace v Úředním věstníku Evropské unie. Dodavatelé tak uveřejněním opravného oznámení o zakázce nedostali možnost o zadávací dokumentaci požádat. Žalobce tak postupoval v rozporu s předmětnými ustanoveními zákona o veřejných zakázkách, což potvrdil v napadeném rozhodnutí i předseda žalovaného.

II. Obsah žaloby

[6] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť předseda žalovaného i žalovaný nesprávně zhodnotili předložené důkazy a skutečnosti,

nesprávně právně posoudili skutečnosti rozhodné pro posouzení skutkové podstaty správního deliktu a nesprávně interpretovali a aplikovali předmětná ustanovení ZVZ. Žalobce pak má za to, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[7] Žalobce zásadně nesouhlasí se závěrem správního orgánu, že postupoval netransparentně, a také není pravdou, že neumožnil přístup k zadávací dokumentaci. Je zřejmé, že žádný z uchazečů nemohl nabýt dojmu, že lhůta pro doručení žádosti o zadávací dokumentaci uplynula v době, kdy ještě nebyla informace o lhůtě zveřejněna. Každý uchazeč musel dospět k závěru, že se jedná o nespílitelnou podmínku a zcela zřejmou chybu v psaní ze strany žalobce, a každý takový uchazeč mohl postupovat podle ustanovení § 110 odst. 1 ZVZ – uveřejněná informace tak nemohla být způsobilá odradit potenciální uchazeče v účasti v soutěži. Žalobce také zdůrazňuje, že žádný z uchazečů nevyužil svého práva vznést k zadávacím podmínkám dotaz či námitku.

[8] Také podle žalobce nemůže obstát závěr žalovaného a jeho předsedy, že zjevná chyba v psaní mohla mít za následek podstatné ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, jelikož existovali zájemci – konkrétně pan Martin Honzík a společnost AIR-TRANSPORT EUROPE, s.r.o., kteří žádali o poskytnutí zadávací dokumentace i po uveřejnění zcela zjevně chybného opravného oznámení, přičemž žalobce těmto zájemcům zadávací dokumentaci poskytnul. Tato skutečnost je důkazem, že předmětná chyba v psaní nemohla a neměla jakýkoliv vliv na okruh dodavatelů. Žalobce se domnívá, že je vzhledem k popsáným skutečnostem též vyloučeno, že by vůbec mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, a to dokonce podstatným způsobem. Z výše uvedeného je tedy dle žalobce patrné, že jeho chybou v psaní nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu, v důsledku čehož je napadené rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem. Žalovaný navíc měl posoudit výše uvedené jednání žalobce (o poskytnutí zadávací dokumentace) jako veškeré úsilí, které bylo možné po něm požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil, čímž odpovědnost zadavatele za delikt zanikla – tento postup žalobce je důkazem transparentnosti a nediskriminace v jeho postupu.

[9] Závěr žalovaného ani jeho předsedy, že žalobce svým postupem evidentně zvýhodnil dodavatele, kteří požádali o zadávací dokumentaci ve lhůtě stanovené v řádném oznámení o zakázce oproti dodavatelům, kterým nebylo doručení žádosti o dokumentaci po opravném oznámení o zakázce umožněno, nemá oporu ve správním spise a je toliko spekulativní a nepřezkoumatelné.

[10] Žalobce konečně namítá také nepřiměřenou výši udělené pokuty, přičemž konstatuje, že žalovaný se při jejím stanovení dostatečně nevypořádal s okolnostmi, které ji odůvodňují a s okolnostmi objektivizujícími skutkový stav. Žalobce považuje postup vedoucí k udělení pokuty za nepřezkoumatelný a neobjektivní. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce navrhuje zrušení napadeného i prvostupňového rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[11] Předseda žalovaného ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 7. 11. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň předseda žalovaného bezesbytku setrvává na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, jakož i na závěrech obsažených v prvostupňovém rozhodnutí, a v plném rozsahu na ně odkazuje, přičemž ve svém vyjádření postupně reaguje na jednotlivé žalobní námitky uvedené žalobcem s tím, že veškerou žalobní argumentaci shledává nedůvodnou a konstatuje, že je prokázané, že žalobce spáchal předmětný správní delikt, a že udělená pokuta vyhovuje jak zákonným požadavkům, tak je také v souladu s jeho rozhodovací praxí i s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[12] Žalobce ve své replice, doručené soudu dne 13. 1. 2015, setrval na podané žalobě, argumenty žalovaného označil za nepřesvědčivé s tím, že se žalovaný ani nevypořádal s jeho žalobní argumentací, na kterou opětovně odkazuje, stejně jako na navržený petit rozsudku v žalobě uvedený.

[13] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[14] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[15] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[16] Zdejší soud se úvodem musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat z úřední povinnosti nad rámec dalších uplatněných žalobních námitek. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

[17] Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto tématu (srov. např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 - 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně

nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahují-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2012, č. j. 7 As 163/2012-18).

[18] Žalobce považuje žalobou napadené rozhodnutí předsedy žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů jak k naplnění skutkové podstaty vytýkaného deliktu, tak také k výši udělené pokuty. K tomu soud uvádí, že rozhodnutí předsedy žalovaného (i rozhodnutí prvostupňové) je postaveno na řádně uvedených ustanovení zákona a v napadeném rozhodnutí byly předsedou žalovaného vypořádány všechny žalobcem uplatněné námitky. Předseda žalovaného (i žalovaný samotný) také jasně uvedli, z jakých důkazních prostředků při svém rozhodnutí vycházeli. Nelze tak dospět k závěru, že by napadené rozhodnutí neobsahovalo zákonnou úpravu, o kterou se opírá, a neobsahovalo vypořádání některé z námitek, či by neobsahovalo důkazy pro podporu skutečností, na kterých je postaveno, a následkem tohoto nedostatku by tak bylo nutné napadené rozhodnutí předsedy žalovaného považovat z tohoto důvodu za nepřezkoumatelné. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí svědčí i ta skutečnost, že žalobce s napadeným rozhodnutím bez jakýchkoliv problémů v žalobě argumentačně polemizuje, uvádí své právní názory odlišné od názorů žalovaného i jeho předsedy a celkově mu nečiní napadené rozhodnutí podrobit svému „přezkumu“ jako účastníku řízení. Zdejší soud k uvedené obecné námitce nepřezkoumatelnosti tedy na základě výše uvedených důvodů konstatuje, že ji shledává v této prvotní fázi **nedůvodnou** s tím, že některé další dílčí námitky žalobce jsou podrobeny soudnímu přezkumu dále.

[19] K samotné podstatě věci, tedy spáchání správního deliktu žalobcem, zdejší soud shledává následující.

[20] Ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ stanoví: „Zadavatel se dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a uzavře smlouvu s uchazečem podle § 82.“

[21] Ustanovení § 6 ZVZ stanoví: „Zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.“

[22] Ustanovení § 48 odst. 2 ZVZ stanoví: „Písemná žádost dodavatele o poskytnutí zadávací dokumentace musí být v otevřeném řízení zadavateli doručena nejpozději 12 dnů před uplynutím lhůty pro podání nabídek a ve zjednodušeném podlimitním řízení nejpozději 5 dnů před uplynutím lhůty pro podání nabídek. Nabídku může podat rovněž dodavatel, který nepožádal zadavatele o poskytnutí zadávací dokumentace nebo který si zadávací dokumentaci nevyzvedl, pokud byla zadávací dokumentace umístěna na veřejně přístupném elektronickém nástroji.“

[23] Zdejší soud konstatuje, že zákon stanovuje celkem tři kritéria pro to, aby žalovaný mohl shledat spáchání správního deliktu zadavatelem veřejné zakázky (v posuzovaném případě žalobcem). Jedná se o 1.) nedodržení postupu stanoveného ZVZ pro zadání veřejné zakázky; 2.) tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a 3.) uzavření smlouvy s vybraným uchazečem.

[24] Zdejší soud na základě předložené spisové dokumentace (srov. bod [4] tohoto rozsudku) jednoznačně shledává, že žalobce (zadavatel veřejné zakázky) bez jakýchkoliv pochyb porušil ustanovení § 48 odst. 2 ZVZ, neboť nestanovil v opravném oznámení o veřejné zakázce lhůtu pro doručení žádostí o zadávací dokumentaci tak, aby mohli potenciální dodavatelé o zadávací dokumentaci požádat nejpozději 12 dnů před uplynutím lhůty pro podání nabídek. Tímto svým jednáním (bez ohledu na to, jestli se jedná o jednání zaviněné či nikoliv, protože se jedná v daném případě o objektivní odpovědnost a i bez ohledu na to, jestli tak bylo učiněno v omylu – zjevnou chybou v psaní – či nikoliv, protože tato okolnost je opět z důvodu objektivní odpovědnosti bezvýznamná) naplnil žalobce první podmínku spáchání správního deliktu.

[25] Z předložené spisové dokumentace pak soud konstatuje také ten fakt, že žalobce uzavřel dne 23. 10. 2008 smlouvu na plnění předmětu veřejné zakázky s vybraným uchazečem, a to společností ALFA-HELICOPTER, spol. s r.o. a společností DSA a.s., čímž naplnil také třetí podmínku spáchání správního deliktu ve smyslu ustanovení § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.

[26] Na posouzení zbývá splnění druhé podmínky, tedy posouzení skutečnosti, jestli postup žalobce podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Zdejší soud shledává, že z daného ustanovení jednoznačně vyplývá pouze možnost (eventualita) ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky a není podstatné, zda k takovému ovlivnění skutečně došlo či nikoliv. Zdejší soud ve shodě se žalovaným i jeho předsedou musí konstatovat, že kdyby žalobce (zadavatel veřejné zakázky) stanovil v opravném oznámení o zakázce lhůtu pro doručení žádostí o dokumentaci v souladu s ustanovením § 48 odst. 2 ZVZ (a nikoliv

v rozporu s ním), mohli potenciální uchazeči (dodavatelé) požádat o zadávací dokumentaci a případně i podat výhodnější nabídku v zadávacím řízení. Existuje zde tedy okruh možných uchazečů (předem neidentifikovatelných), kteří by mohli mít zájem o účast v zadávacím řízení, ale tím, že zadavatel porušil ustanovení § 48 odst. 2 ZVZ, se tohoto řízení neúčastnili (jelikož by se nemohli v termínu seznámit se zadávací dokumentací). Některý z těchto možných uchazečů by pak mohl podat výhodnější nabídku, než vybraný uchazeč. Tento postup žalobce tedy mohl jednoznačně ovlivnit výběr nevhodnější nabídky.

[27] Zdejší soud shledává, že není možné po žalovaném (ani jeho předsedovi) spravedlivě požadovat, jak se domáhá žalobce, aby přesně identifikovali subjekty, které tímto jednáním byly diskriminovány. Podle soudu se totiž jedná o široký (a předem těžko zjištěitelný) okruh potenciálních dodavatelů, kteří byli v důsledku chybného postupu žalobce dotčeni, a kteří by se za jiných okolností (v případě dodržení zákona ze strany žalobce) mohli o předmětnou veřejnou zakázku ucházet. Jedná se o všechny možné dodavatele, kteří by splňovali požadavky uvedené žalobcem pro uchazeče v předmětné veřejné zakázce. Zdejší soud zdůrazňuje, že žalobce byl jako zadavatel veřejné zakázky plně odpovědný za celý proces zadání veřejné zakázky, a jestli soustavně tvrdí, že se jednalo v daném případě o evidentní chybu v psaní, tak soud bez ohledu na to, že toto tvrzení považuje za pravděpodobné a věrohodné, tak toto jeho tvrzení nic nemění na výše uvedených skutečnostech, za které je v důsledku existence jeho objektivní odpovědnosti právně odpovědný. Zdejší soud na základě výše uvedeného shledává, že byla naplněna také třetí podmínka spáchání správního deliktu a tím je také prokázáno spáchání předmětného správního deliktu žalobcem.

[28] Jedinou možností, jak by se žalobce mohl zprostit své objektivní odpovědnosti za spáchání správního deliktu, je prokázání liberačního důvodu. Koncepti odpovědnosti objektivní jak je upravena v zákoně o veřejných zakázkách totiž odpovídá možnost liberace, nastoupí-li speciální liberační důvod, při jehož naplnění se lze této odpovědnosti zprostit. Tento liberační důvod musí tvrdit a prokázat žalobce. V dané věci spatřuje liberační důvod žalobce zejména v té skutečnosti, že žalobce poskytl (i přes to, že formálně již bylo po uplynutí lhůty pro její poskytnutí) zadávací dokumentaci všem uchazečům o veřejnou zakázku, kteří o ní požádali, a to konkrétně panu Martinu Honzíkovi a společnosti AIR-TRANSPORT EUROPE, s.r.o. Tento postup žalobce však podle soudu není liberačním důvodem (je polehčující okolností – viz dále), jelikož zde stále existovala skupina potenciálních uchazečů o veřejnou zakázku, která se mohla řídit pouze informacemi uvedenými v oznámení o zakázce. Skutečnost, že se žalobce nesprávně uvedeným datem řídit nebude, těmto uchazečům nebyla (a nemohla být) známa. Ze stejného důvodu pak nemůže být liberačním důvodem ani ten fakt, že žádný z potenciálních uchazečů o veřejnou zakázku nepodal dotaz či neuplatnil námitku v průběhu zadávacího řízení. Liberační důvody tedy v posuzovaném případě soud ve shodě se správními orgány neshledal. Zdejší soud potvrzuje správnost a důvodnost závěrů správních orgánů o spáchání předmětného správního deliktu žalobcem a po přezkumu napadeného i prvostupňového rozhodnutí, jakož i po studiu předložené spisové dokumentace, shledává závěry správních orgánů stran spáchání správního deliktu žalobcem za dostatečně odůvodněné a zcela zákonné.

[29] Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci za spáchaný delikt udělena pokuta ve výši 1.000.000 Kč. Tuto výši pak potvrdil předseda žalovaného také v napadeném

rozhodnutí. Žalobce namítá nepřiměřenou výši udělené pokuty (srov. bod [10] tohoto rozsudku).

[30] Ustanovení § 120 odst. 2 písm. a) ZVZ stanoví: „*Za správní delikt se uloží pokuta do 5 % ceny zakázky nebo do 10 000 000 Kč, pokud cena zakázky nebyla nabídnuta, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a).*“

[31] Ustanovení § 121 odst. 2 ZVZ stanoví: „*Při určení výměry pokuty zadavateli, který je právníkem osobou, se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.*“

[32] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, sp. zn. 8 As 5/2005: „*Jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování, včetně povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobným způsobem.*“

[33] Zdejší soud v dané věci hodnotil, zda žalovaný, resp. jeho předseda, při rozhodování zohlednili všechny skutečnosti mající vliv v konkrétním případě na výši udělené pokuty, jestli se s nimi ve svých rozhodnutích řádně vypořádali a jestli přesvědčivě odůvodnili, proč je pokuta udělená v této konkrétní výši. Zdejší soud konstatuje, že horní hranice možné uložené pokuty byla 186.116.000 Kč, přičemž udělená pokuta ve výši 1.000.000 Kč představuje jen cca 0,5 % z celkové částky, kterou žalobce mohl obdržet. Žalovaný i jeho předseda přesvědčivě zdůvodnili, že jako významnou polehčující okolnost pro výši udělené pokuty zvážili skutečnost, že žalobce poskytl zadávací dokumentaci všem uchazečům o veřejnou zakázku, kteří o ní požádali, a to konkrétně panu Martinu Honzíkovi a společnosti AIR-TRANSPORT EUROPE, s.r.o., čímž minimalizoval škodlivost svého zásahu na minimum a také to, že žalobce byl evidentně veden snahou zadat veřejnou zakázku v otevřeném řízení, tedy nejtransparentnějším druhem zadávacího řízení. Na druhou stranu žalovaný i jeho předseda řádně odůvodnili, že žalobce porušil zásadu transparentnosti a zásadu zákazu diskriminace ve spojení s omezením principu soutěže a přístupu do ní, jelikož mohlo dojít k omezení konkurenčního prostředí, což je jedno z nejzávažnějších porušení zákona o veřejných zakázkách, a že proto je udělená pokuta přiměřená porušení zákona o veřejných zakázkách a zohledňuje obě funkce právní odpovědnosti – preventivní i represivní. V žádném případě z pohledu soudu tedy nemůže obstát tvrzení žalobce, že správní orgány kladly výhradně důraz na skutečnosti, které jdou žalobci k jeho tíži. Zdejší soud shledává, že udělená výše pokuty je podle jeho právního názoru zcela zákonná, úměrná spáchanému správnímu deliktu ve všech jeho souvislostech a nikterak nevybočuje z rozhodovací praxe žalovaného a jeho předsedy. Zdejší soud je přesvědčen, že výše pokuty, která představuje pouze cca 0,5 % z celkové možné udělené částky má v daném případě, i vzhledem k finančním objemům, se kterými hospodaří žalobce (Ministerstvo zdravotnictví ČR), spíše výchovný charakter, a uzavírá, že výše udělené pokuty je v přezkoumávaném případě zdůvodněna způsobem, který nepřipouští rozumné pochybnosti o tom, že právě tato výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem řešeného případu. Postup správních orgánů při stanovení výše pokuty byl zcela zákonný.

[34] Žalobce ve svém žalobním návrhu také požádal soud o upuštění od uložené pokuty, případně o její mediaci.

[35] Ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s. stanoví: „Rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.“

[36] K moderaci uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007-48, na který zdejší soud zcela odkazuje, že „moderační právo soudu upravené v § 78 odst. 2 s.ř.s. umožňuje soudu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu k návrhu žalobce buď snížit uložený trest, nebo od něj upustit. Soud však takto může učinit jedině v případě, kdy jde o postih zjevně nepřiměřený.“ Dále zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu týkající se moderačního práva ze dne 5. 12. 2013, č. j. 9 Afs 4/2013-34, kde Nejvyšší správní soud uvedl, že „pro možnost uplatnění moderačního práva soudu je však nutno splnit zákonem stanovené podmínky. Musí se jednat o rozhodnutí, jímž byl uložen trest; nejsou dány podmínky pro zrušení rozhodnutí správního orgánu, kterým byl trest uložen; trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši; zákonná úprava výslovně umožňuje upuštění od trestu nebo jeho snížení a o snížení trestu lze rozhodnout na základě skutkového stavu, z něhož vycházel správní orgán. O moderaci sankce rozhoduje soud pouze na návrh žalobce.“ Ke zkoumání moderačního práva soudem konstatuje Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 71/2010-97, že „soud v rámci moderačního práva zkoumá, zda nedošlo k excesu při individualizaci trestu, tedy zda a jak bylo přihlédnuto ke všem specifikům konkrétního případu a zda byl v rámci zákonné trestní sankce vybrán pro pachatele takový druh trestu a v té výměře, která splní účel trestu a není zjevně nepřiměřená.“

[37] Z výše uvedené judikatury vyplývá, že zdejší soud při posuzování moderačního práva vychází z každého projednávaného případu individuálně s přihlédnutím ke specifikům a zákonné výši sankce. K moderaci může soud přistoupit v případě, že se jedná o postih zjevně nepřiměřený. V projednávané věci na základě všech výše uvedených skutečností soud konstatuje, že se nejedná o postih nepřiměřený (viz závěry soudu uvedené výše – pokuta pouze ve výši cca 0,5 % z maximální možné výše pokuty) a po posouzení skutečností vyplývajících ze spisového materiálu dospěl k závěru, že výše pokuty uložená žalobci byla zcela úměrná deliktnímu jednání, jak již soud ostatně dovodil výše, protože nemá zdejší soud důvodu přistoupit k upuštění od udělení pokuty, ani k její moderaci.

V. Shrnutí a náklady řízení

[38] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí předsedy žalovaného, kterým byl rozklad žalobce zamítnut, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[39] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. července 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kristýna Pejčochová